

บทที่ ๓

การฟื้นฟูและบูรณะเครมสูกิจของประเทศไทย (1949—1952)

1. สภาพทางเศรษฐกิจของจีนในปี 1949

ในฤดูใบไม้ร่วงปี ก.ศ. 1949 เมื่อพวคคอมมิวนิสต์ซึ่งได้ครอบครองจีนเกือบทั่วประเทศ ได้จัดตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีนขึ้น ปรากฏว่ารัฐบาลใหม่ได้รับมารดาทางเศรษฐกิจที่ประสบความเสียหายอย่างใหญ่หลวงจากผลของสงครามกับญี่ปุ่นในช่วง 1937—1945 และจากสงครามกลางเมืองระหว่างพวคคอมมิวนิสต์กับกัมมินดังในช่วง 1946—1949 นั้นคือการเกิดภาวะเงินเฟ้ออย่างร้ายแรง และสาขาเศรษฐกิจต่าง ๆ ได้รับความเสียหายอย่างมาก ออาทิ อุตสาหกรรม การเกษตร และการขนส่ง อย่างเช่น ในแม่น้ำเจ้าพระยา ความก้าวหน้าทางอุตสาหกรรมที่มีในสมัยที่ญี่ปุ่น ปกครองต้องถอยหลังในปี 1945 เนื่องจากสภาพโซเวียตได้ขับย้ายอุปกรณ์ออกไปกว่าครึ่งในจีนแท้ สงครามกลางเมืองได้ทำลายทางรถไฟ ในหลาย ๆ ส่วนอุตสาหกรรมเกือบทั่วประเทศนั้น เอเยนต์การตลาดและการจัดหาข้าวได้หยุดทำงานอย่างแท้จริง และกรรมกรในเมืองหมู่กำลังใจเพาะภาวะเงินเฟ้ออย่างผิดปกติ ซึ่งภาวะเงินเฟ้อได้เป็นปัญหาสำคัญ

การว่างงานได้ขยายไปทั่ว ประชาชนนับล้าน ๆ คนโดยเฉพาะในภาคใต้ได้ถึงบ้านเรือนเข้าไปอยู่ในเมืองใหญ่ ๆ เครื่องมือในการผลิตใช้ไม่ได้ ทางรถไฟถูกทำลายใช้ได้น้อยมาก และเพื่อกิจการของทหารเป็นส่วนใหญ่ เครื่องมือไม่ได้ถูกซ้อมแซมหรือแทนที่มาเป็นเวลานาน ในจีนเก่าทางรถไฟมีความยาวรวม 22,000 กิโลเมตร แต่จากการทำลายโดยสองครั้งทำให้เปิดใช้ได้เพียง 11,000 กิโลเมตรเท่านั้น ทางถนนที่ใช้ได้ทั้งหมดก็เพียง 80,000 กิโลเมตร ประเทศไทยไม่สามารถผลิตหัวรถจักรและรถยนต์ และจำต้องอาศัยการนำเข้าอะไหล่ระหว่างการซ้อมแซม ส่วนเส้นทางน้ำภายในประเทศก็เปิดใช้ได้เพียง 73,000 กิโลเมตรเท่านั้น ปริมาณการบรรทุกโดยรถบรรทุก รถไฟ เรือกลไฟ เรือใหญ่ และพาหนะที่ทันสมัยอื่น ๆ รวมแล้วไม่มากกว่า 67.13 ล้านตันในปี 1949 [Hu Gengkang and Others, 1984, pp. 2—3.] นอกจากนี้ กองเรือ

พาณิชย์ส่วนใหญ่ได้ล็อกอินไปอยู่ในไต้หวัน ซ่องกง และสิงคโปร์ รวมทั้งทุนขนาดใหญ่และช่างเทคนิคจำนวนมากได้หลบหนีไป

ในด้านการเกษตร ปรากฏว่าในหมู่บ้าน เขื่อนและคลองระหว่างสังคมรามได้รับความเสียหายอย่างมากเนื่องจากถูก浩ลง และการไร้ความสามารถของสถาบันตั้งเดิม สิ่งเหล่านี้บวกกับความล่วงรายจากสภาพดินฟ้าอากาศ ก่อให้เกิดความเสียหายตามธรรมชาติในจีนในครึ่งหลังของปี 1949 คือ ภาระน้ำท่วมและฝนแล้งทำความเสียหายแก่พื้นที่ 120 ล้านไร่ และประชากร 40 ล้านคน Chen Yun อธิบายงานเขียงไว้ ผู้ชี้รับผิดชอบงานด้านเศรษฐกิจของรัฐบาลประชาชนกล่าวว่า สภาพการณ์ล่วงรายเกือบท่ากับที่เกิดขึ้นในปี 1931 เมื่อพื้นที่เพาะปลูก 157 ล้านไร่และประชากร 52 ล้านคนได้รับความเดือดร้อน สำรองการเกษตรลดต่ำลงมาก การผลิตธัญพืชที่สำคัญปี 1949 ได้ลดลงจากช่วงสูงสุดก่อนการปลดปล่อยอย่างมากดังตาราง 1 ถึงปี 1949 ปศุสัตว์ได้ลดลง 16% และเครื่องมือใช้ทำงานลดลง 30% ผลผลิตต่อพื้นที่ลดต่ำลงคือ ธัญพืช เฉลี่ยได้ 1.065 ตัน และผ้าฝ้าย 0.165 ตัน [Hu Gengkang and Others, 1984, p. 2.]

ตาราง 1 ผลผลิตการเกษตรสำคัญ 1949

	ผลผลิต (1,000 ตัน)	เทียบกับช่วงสูงสุดก่อนการปลดปล่อย
ธัญพืช	113,200	-25%
ผ้าฝ้าย	445	-48%
ยาสูบบ่ม	43	-76%
ถั่วลิสง	1,268	-60%

สำหรับในด้านอุตสาหกรรมนั้น อุตสาหกรรมสมัยใหม่นับได้ประมาณ 10% ของผลผลิตอุตสาหกรรมและการเกษตรทั้งหมด การผลิตด้านอุตสาหกรรมปี 1949 เป็นเพียง $\frac{1}{2}$ ของจำนวนก่อนสังคมรัตต์ต้านญี่ปุ่น (1937–1945) การผลิตได้ลดลง 30% ในอุตสาหกรรมเบาและ 70% ในอุตสาหกรรมหนัก เมื่อเทียบกับตัวเลขสูงสุดในช่วงก่อนการปลดปล่อย ในปี 1949 นี้ ตามประมาณการโดยเจ้าหน้าที่คอมมิวนิสต์ การผลิตได้ลดลง 50% สำหรับถ่านหิน 80% สำหรับเหล็กและเหล็กกล้า 25% สำหรับสินค้าผ้าฝ้าย 28% สำหรับกระดาษไฟฟ้า และ 32% สำหรับผ้าฝ้าย และบุหรี่ [Jean Chesneaux, 1979, p. 17. และ Hu Gengkang and Others, 1984, p. 2.] ผลผลิตอุตสาหกรรมสำคัญในปีนั้นบ่าว่าต่ำอย่างยิ่งสำหรับประเทศใหญ่เช่นจีน นับเป็นร้อยละที่น้อยมากในผลผลิตทั้งหมดของโลกดังตารางที่ 2 โรงงานจำนวนมากก็หยุดกิจการเพราะขาดวัสดุดินเครื่องมืออยู่ในสภาพแย่โดยเฉพาะนับแต่การจากไปของญี่ปุ่นและจะไม่ออกงานก็ไม่พอ โรงงาน

ตารางที่ 2 รายการสำคัญบางรายการของผลผลิตอุดสาหกรรมปี 1949

ผลผลิต	จำนวนร้อยละในผลผลิตทั้งหมดของโลก
เหล็กกล้า (1,000 ตัน)	158
กระแสงไฟฟ้า (1 ล้านกิโลวัตต์/ ชม.)	4,300
ถ่านหิน (1,000 ตัน)	32,000

สร้างเครื่องจักรเล็ก ๆ ส่วนใหญ่มีคนงานน้อยกว่า 15 คน ที่สามารถทำได้มากกว่าการซ่อมแซม เพียงเล็กน้อย ประเทคโนโลยีเครื่องกลึงตัดโลหะได้เพียง 1,600 เครื่องต่อปี ดีกรีที่ต่ำของการพัฒนาเป็นอุดสาหกรรม เห็นได้ชัดจากความจริงที่ว่าคนงานอุดสาหกรรมซึ่งมีจำนวนราว 3 ล้านคนนั้นเป็นเพียง 0.6% ของประชากรทั้งหมด

ประชาชนสูงอายุบังคับมีความทรงจำที่แม่นยำเกี่ยวกับภาวะเงินเพื่อ ภายใต้พระรัชกาภิเษก ในช่วง 11 ปีจากมิถุนายน 1937—สิงหาคม 1948 รายรับของรัฐบาลเป็นเพียง 40.54% ของรายจ่ายในช่วงปีงบประมาณที่ดีที่สุด และเป็น 12.19% ในปีที่เลวร้ายที่สุด ผลกระทบจากการออกเงินกระดาษจำนวนมาก ระหว่างช่วงดังกล่าว จำนวนหน่วยหมื่นบาทเพิ่มขึ้น 3.75 ล้านเท่า และราคาได้สูงขึ้น 6 ล้านเท่า ในเดือนสิงหาคม 1948 รัฐบาลก้าวมินต์ได้ออก “เงินหยวนทอง” ซึ่งได้กล่าวเป็นสิ่งไร้ค่าภายในเวลาไม่ถึงปี จากมิถุนายน 1937 ซึ่งเป็นยุคของการทำงานต่อต้านญี่ปุ่น จนถึงพฤษภาคม 1949 ซึ่งเป็นช่วงของความพินาศของก้าวมินต์ จำนวนเงินที่หมุนเวียนได้เพิ่มขึ้น 176.8 ล้านเท่า และราคาน้ำสูงขึ้น 250 พันล้านเท่า [Hu Gengkang and Others, 1984, pp. 3–4.] ภาวะเงินเพื่อทำให้ตลาดเสียหายและก่อให้เกิดการเก็บภาษีอย่างกว้างขวาง คนทำงานเดือดร้อนในขณะที่ธุรกิจเพียงไม่กี่รายที่ยังคงดำเนินอยู่ต่อไปได้

จากภาวะเงินเพื่อที่ไม่สามารถควบคุมได้ อุทกภัยที่เกิดผลร้ายต่อพื้นที่ที่สามารถเพาะปลูกได้ถึง 30–40% และผลผลิตด้านอุดสาหกรรมและการผลิตอาหารโดยส่วนรวมที่ลดลงไป 56% และ 70–75% ของช่วงสูงสุดก่อนสองคราวตามลำดับ ดังนั้นภายใต้คณะรัฐมนตรีใหม่คือ The State Administrative Council (ถูกแทนที่โดย State Council ในปี 1954) ซึ่งส่วนใหญ่ทำงานโดยผ่านคณะกรรมการทำงานของตน หนึ่งในบรรดาคณะกรรมการเหล่านี้ได้แก่ คณะกรรมการกิจการเศรษฐกิจและการเงิน (Committee for Economic and Financial Affairs) ทำหน้าที่บัญชา งานด้านเศรษฐกิจและการเงิน [Hughes and Luard, 1975, pp. 23–24.] คำสั่งอันดับแรกของรัฐบาลก็คือ การเพิ่มพูนการผลิตการเกษตรและอุดสาหกรรมให้สูงเท่าระดับก่อนสองคราว และการกู้ยืดหนาทางเศรษฐกิจของชาติให้เข้าสู่ภาวะปกติโดยเร็ว

ที่สุดเท่าที่จะเร็วได้

2. การกู้ฟื้นฟูเศรษฐกิจ (Economic Rehabilitation)

รัฐบาลได้กำหนดเป้าหมายของการฟื้นฟูเศรษฐกิจ และต้องดำเนินการใน 3 ปี สำหรับเป้าหมายในระยะสั้น เรายาจสรุปเป้าหมายทางเศรษฐกิจของรัฐบาลใหม่ได้เป็น 2 ช่วง คือ

2.1 เป้าหมายระยะสั้นทางเศรษฐกิจ : งานสำคัญในช่วงนี้คือการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ได้แก่ การยกระดับการผลิตทั้งทางด้านการเกษตรและอุตสาหกรรมให้เท่ากับระดับก่อนสงครามโลกใน 3 ปี รวมทั้งการแก้ปัญหาภาวะเงินเพื่อด้วย การแก้ไขอาจสรุปได้ดังนี้

(1) ด้านการเกษตรและอุตสาหกรรม : ฟื้นฟูและปรับปรุงการผลิตด้านการเกษตร รวมทั้งการรักษาเสถียรภาพของระดับราคาน้ำมันด้วยการนำเข้าสู่ความมีเสถียรภาพ ของระบบเศรษฐกิจ สิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องกระทำก็คือ

ก) ต้องเพิ่มอุปทานของสินค้าอุปโภคบริโภค โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องเพิ่มการผลิตอาหาร สิ่งทอ และสิ่งจำเป็นเพื่อการบริโภค รวมทั้งต้องมีการกระจายสินค้าเหล่านี้ทั่วประเทศอย่างยุติธรรม

ข) ต้องลดอุปสงค์ในเงินตราและราคาน้ำมันที่วิ่งหัวให้ลดลงด้วย เพื่อฟื้นฟูเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ สิ่งเหล่านี้แก้ไขโดยการปฏิรูปและจัดระบบการคลัง ให้มีลักษณะง่าย สะดวก รวมทั้งให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและสอดคล้องกับนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจ

2.2 เป้าหมายระยะยาวทางเศรษฐกิจ : คือการระดมทรัพยากรของจีนและนำไปจัดสร้างเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรม ซึ่งได้นำไปสู่

(1) ความจำเป็นอันดับแรก คือการที่รัฐบาลต้องเข้าควบคุมเศรษฐกิจทุกส่วนให้ กว้างขวางออกไป วิสาหกิจเอกชนยังคงได้รับอนุญาตให้ดำเนินกิจการต่อไปได้แต่ในนาม อันที่จริงแล้ววิสาหกิจเหล่านี้ได้ถูกนำเข้ามาอยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐบาลมากยิ่งขึ้น รัฐสามารถควบคุมการผลิตและการค้าได้ โดยการควบคุมสินเชื่อและวัตถุดิบและโดยการผูกขาดสินค้าสำคัญ ๆ สำหรับในกรณีกิจการของต่างชาติก็เช่นกัน เนื่องจากเศรษฐกิจของจีนอยู่ภายใต้การควบคุมของต่างชาติอย่างมาก อาทิเช่น อุตสาหกรรมซึ่งรวมถึงโรงงานสิ่งทอ โรงงานทำ

แบ่ง และโรงงานกระดาษ อันที่จริงจังกระทั้งปี 1947 ปรากฏว่า 50% ของระบบการรถไฟ 80% ของการผลิตถ่านหิน และ 60% ของกระแสไฟฟ้า แก๊ส และประปา อยู่ภายใต้การควบคุมของ ต่างชาติ [M.C. Shanta Murthy, 1981, p. 7.] รัฐบาลจึงได้รับเอกสารจากการเหล่านี้ไปดำเนินการต่อ และได้เริ่มโครงการพัฒนาให้เป็นอุดสาหกรรมในประเทศ (รายละเอียดบทที่ 4)

(2) ความจำเป็นประการที่ 2 คือการที่รัฐบาลเข้าควบคุมผลผลิตส่วนเกินทางการเกษตร โดยอาศัยการปฏิรูปที่ดิน (land reform) ทั่วประเทศซึ่งริบกางปี 1950 และสืบสุกในปลายปี 1952 หรือต้นปี 1953 ในการทำให้ความสำคัญของการปฏิรูปที่ดินเพื่อส่งเสริมความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจให้เป็นจริงนั้น รัฐบาลคอมมิวนิสต์ได้ออกกฎหมายปฏิรูปที่ดิน (The Agrarian Reform Law) ในวันที่ 30 มิถุนายน 1950 ซึ่งทำให้ระบบเข้าของที่ดินแบบศักดินาที่ชุมชนได้ถูกยกเลิกไป และได้ก่อให้เกิดการแปลงรูปสังคม [M.C Shanta Murthy, 1981, p. 6.] การปฏิรูปนี้ได้ทำการจัดที่ดินถือครองของบุนนางเจ้าของที่ดินและเจ้าของที่ดินรายใหญ่ รวมทั้ง เครื่องมือการทำงาน 40 ล้านหน่วย และสัดวิใช้งาน 30 ล้านเตัว นำไปจัดสรรมหิมให้แก่พวากชนนาทีไม่มีที่ดิน ผลปรากฏว่าที่ดินจำนวน 700 ล้านไร่ ได้ถูกจัดสรรให้แก่ชาวนา 300 ล้านคน โดยเฉลี่ยในภาคตะวันออกและภาคใต้ของจีน ซึ่งมีประชากรหนาแน่นที่สุด แต่ละคนได้รับที่ 1 ใหม่ ในจีนภาคกลางได้รับคนละ 2–3 ใหม่ ในจีนภาคเหนือได้รับคนละ 3 ใหม่ ในแม่น้ำเรียงได้รับคนละ 15 ใหม่ โดยส่วนรวมแล้วการปฏิรูปที่ดินนั้นชาวนาที่ยากจนและผู้รับจ้างได้เปรียบในขณะที่เจ้าของที่ดินและชาวนาที่ร่ำรวยเสียประโยชน์ไป ส่วนชาวนาชั้นกลางถูกกระบวนการน้อยที่สุด เมื่อสืบสุกการปฏิรูปที่ดินก็เข้าสู่ขั้นตอนของการรวมนาทางการเกษตร หรือการจัดตั้งระบบสหกรณ์ และผลสุดท้ายในการก่อตั้งระบบคอมมูนในปี 1958 เมื่อถึงสิ้นปี 1952 ครอบครัวจำนวน 50,000 ครอบครัว ผังกรกรากอยู่ในนารวมในจีน [M.C. Shanta Murthy, 1981, p. 7.] (สำหรับรายละเอียดดู บทที่ 5)

3. โครงการฟื้นฟูเศรษฐกิจของประเทศ

เพื่อแก้ปัญหาภาวะเงินเพื่อและฟื้นฟูบูนการชีวิตทางเศรษฐกิจของประเทศ มาตรการที่นำมาใช้ประกอบไปด้วย

3.1 การนำเอาระบบเงินตราที่เป็นระบบเดียวกันมาใช้ (Uniform currency) : งานชั้นแรก ในด้านเศรษฐกิจคือ การบรรลุการมีเงินตราที่มีเสถียรภาพ ก่อนที่รัฐบาลจีนคอมมิวนิสต์ก้าวขึ้นมาเมื่อ不久 จีนไม่เคยได้รับประโยชน์จากการเงินที่เป็นแบบเดียวกัน ในสมัยรัฐบาลชาตินิยมได้มีการออกเงินตราใช้ 3 ชนิด สุดท้ายซึ่งได้นำมาใช้ในเดือนสิงหาคม 1948 ก็ได้ถูกยกเป็นสิ่งที่เกือบไม่มีค่าภายใน 6 สัปดาห์ นอกจากเงินตราของรัฐบาลชาตินิยมแล้ว ก็ยังมีเงินตรา

ต่างประเทศ โดยเฉพาะเงินเดออลาร์อเมริกันและเม็กซิกัน เงินตราที่ออกโดยธนาคารจีนแต่ละแห่ง รวมทั้งได้มีเงินตราของพวากคอมมิวนิสต์หลายชนิดที่ออกในเขตต่าง ๆ ในช่วงเวลาต่าง ๆ กัน ดังนั้นเพื่อรักษาเสถียรภาพของเงินตรา ในเดือนพฤษภาคม 1949 เงินดราชนิดเดียวคือ “เงินตราประชาชน” (The people's currency หรือ Jen-min p'iao) จึงได้ถูกนำมาใช้ในทุกเขตที่อยู่ภายใต้การควบคุมของพวากคอมมิวนิสต์ หลังจากนั้นไม่นานการใช้เงินตราต่างประเทศที่หมุนเวียนอยู่ในฐานะสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนตามปกติได้ถูกยกเลิก และการซื้อขายเงินตราต่างประเทศ เป็นการผูกขาดของรัฐ [Immanuel C.Y. Hsu, 1970, p. 747. และ Hughes and Luard, 1975, p. 24.] อย่างไรก็ตาม แม้รัฐบาลได้ออกเงินตราประชาชนมาใช้แทนชนบัตรของพวากจีนชาตินิยมโดยการให้แลกเปลี่ยนในอัตราสูงก็ตาม แต่รัฐบาลก็ยังต้องออกชนบัตรเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เพื่อชดเชยกับการขาดดุลซึ่งสูงเกือบ 75% ได้ทำให้ภาวะเงินเฟ้อดำเนินต่อไปแม้กระทั่งในเงินตราใหม่ของพวากคอมมิวนิสต์ ระหว่างเดือนมิถุนายน–ธันวาคม 1949 ดัชนีราคาสินค้าสำคัญ ๆ ในเมืองใหญ่ได้เพิ่มขึ้นราว ๆ 30 เท่า [Hughes and Luard, 1975, p. 24.] โดยเฉพาะราคาสินค้าในเชียงไฮ้ได้เพิ่มขึ้น 70 ครั้งในช่วงเวลา 9 เดือน (แฟร์แบงค์ และคณะ, 2521. หน้า 1099) ราคายอดเยี่ยวยังคงเพิ่มขึ้นตามปกติ และโดยสรุปในช่วง 4 ระยะเวลาของปี 1949 คือ ในเดือนมกราคม เมษายน กรกฎาคม และพฤษจิกายน ได้มีการเพิ่มขึ้นอย่างเป็นทางการ ซึ่งเป็นผลให้การเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยคือ 700% สำหรับปี 1949 [Jean Chesneaux, 1979, p. 17.]

3.2 การควบคุมเงินตราและสินเชื่อ : รัฐบาลได้ควบคุมเงินตราและสินเชื่อผ่านธนาคารมาตรากร 2 ประการของการสร้างเสถียรภาพทางการเงิน ถูกดำเนินการโดย People's Bank of China ซึ่งได้ตั้งขึ้นเมื่อสิ้นปี 1948 นับเป็นสถาบันเดียวที่ทำการผลิตเงินตราและทำหน้าที่ควบคุมสถาบันสินเชื่อเอกชนซึ่งยังคงอยู่ Chen Yun รัฐมนตรีคลังได้พยายามต่อสู้กับภาวะเงินเฟ้อโดยใช้นโยบาย 3 สมดุล (Policy of three Balances) คืองบประมาณของชาติ การค้า และการหมุนเวียนของเงินตรา ในเดือนกุมภาพันธ์–มีนาคม 1950 พันธบัตรชัยชนะ (Victory Bond) อัตราดอกเบี้ย 5% จำนวนมากได้ถูกขายให้แก่ผู้มั่งคั้ง การซื้อพันธบัตรเป็นการบังคับอย่างแท้จริง นอกจากนี้เงินตราต่างประเทศและโลหะมีค่าจำต้องส่งคืนให้แก่เจ้าหน้าที่ และทุนรวมทั้งสินค้าของบุคคลซึ่งหนี้ไปต่างประเทศได้ถูกยึดด้วย [Jean Chesneaux, 1979, pp. 47–48.] นอกจากนี้ความพยายามที่ได้ตั้งใจอย่างแน่นหนักได้ถูกนำมาใช้เพื่อลดปริมาณเงินที่หมุนเวียน การถือเงินขององค์กรของรัฐ วิสาหกิจที่รัฐดำเนินการ และสหกรณ์ได้ถูกรวมอยู่ใน People's Bank นับแต่เดือนมีนาคม 1950 เป็นต้นไป การประหยัดอย่างรุนแรงได้ถูกบังคับในการใช้เงินโดยทุกอย่างของรัฐ มาตรฐานการจ่ายอย่างอดออม สำหรับบุคลากรด้านการศึกษาพลเรือนและกองทัพของรัฐ ได้ถูกนำมาใช้ผ่านระบบ “Public supplies” System ซึ่งอยู่ภายใต้การที่รัฐได้จัดหาสิ่งจำเป็นในชีวิตประจำวัน

และจำนวนที่จำกัดของเงินที่ใช้จ่ายให้ และสุดท้ายการลงโทษอย่างรุนแรงได้ถูกนำมาใช้ต่อต้านการเก็บเงินไว้เฉย ๆ [Hughes and Luard, 1975, p. 26.]

3.3 การน้ำเงาะงบประมาณของชาติ (A National Budget) มาใช้ : เป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์นิรัฐบาลได้แสดงงบประมาณของรัฐที่เป็นระบบในเดือนมีนาคม 1950 ซึ่งครอบคลุมเศรษฐกิจทั้งหมด [M.C. Shanta Murthy, 1981, p.6] งบประมาณทั้งหมด – ส่วนกลาง ส่วนมณฑล และส่วนห้องถัง – ได้ถูกรวมเข้าในแผนงบประมาณของชาติ และอยู่ภายใต้การบริหารงบประมาณของชาติ (National budget administration) ระบบการบริหารภาครัฐทั้งหมดถูกทำให้ง่ายขึ้น การจัดเก็บรายรับได้เพิ่มขึ้น ในขณะที่การควบคุมการใช้จ่ายของรัฐบาลเข้มงวดขึ้น และในแนวทางนี้การขาดดุลของรัฐบาลจึงลดลงอย่างเห็นได้ชัด [Alexander Eckstein, 1978, pp. 196 – 197.]

การปฏิรูประบบภาษีได้ถูกประกาศในเดือนมกราคม 1950 การปฏิรูปนี้ได้ทำให้ความหลากหลายของภาษีต่าง ๆ ที่ด้างกันไปในแต่ละภูมิภาค ซึ่งเกิดขึ้นก่อนหน้านี้เป็นระบบเดียวกันและสมเหตุสมผล ภาษีหลักสำคัญคือ ภาษีการเกษตรและภาษีที่เก็บจากวิสาหกิจอุดสาหกรรมและการค้า นอกจากนี้มีภาษีการค้าใหม่ที่เก็บจากการซื้อขายสินค้าทั้งหมด และภาษีรายได้ที่เก็บจากค่าจ้างและเงินเดือน ยังมีภาษีอื่น ๆ อีกที่คล้ายกับที่มีการจัดเก็บในอังกฤษและประเทศยุโรปอื่น ๆ เช่น ภาษีสรรพสามิตและภาษีศุลกากร ภาษีการบันเทิง (entertainment tax) ภาษีทรัพย์สินที่เก็บจากทรัพย์สินในเมือง ภาษีมรดก (death duties) และภาษีจากรายได้ที่เป็นดอกเบี้ย แต่ภาษีเหล่านี้แม้รวมกันแล้วก็ยังได้ว่าเป็นสัดส่วนที่น้อยมากของรายรับทั้งหมด ดังนั้นในการปฏิรูปทางด้านการคลังก็คือ

(1) ก้าวแรก คือการทำให้งบประมาณสมดุล โดยการเพิ่มรายได้และใช้ระบบภาษีแบบใหม่ที่เกี่ยวกับภาษีการเกษตร อุดสาหกรรม การพาณิชย์ การขายและภาษีรายได้ โดยเริ่มจาก

ก) ในชนบท โดยการเก็บภาษีการเกษตรเป็นสิ่งของ

ข) ในเมือง โดยวิธีการเช่น เก็บภาษีการค้าจากร้านค้าที่สำคัญ ๆ และเก็บภาษีธุรกิจ ซึ่งกำหนด “การประเมินแบบประชาธิปไตย” โดยสมาคมการค้าต่าง ๆ ผลกระทบจากการดำเนินการนี้สามารถคาดคะเนได้ว่าในงบประมาณปี 1950 สมดุล ซึ่งเกิดขึ้นจากการเพิ่มขึ้นอย่างมากในรายรับส่วนใหญ่ในรูปของผลกำไรของรัฐวิสาหกิจ และโดยเฉพาะขององค์การค้าของรัฐ อย่างไรก็ตาม ปรากฏว่าอย่างน้อยที่สุดเป็นความสำเร็จของวิชาการที่มีชื่อเสียง

ได้บรรลุความสำเร็จโดยการรวมรายได้เงินกู้ ชื่น Po I-po รัฐมนตรีคลังได้อ้างแต่แรกเริ่มว่าเป็นความจำเป็นเพื่อชดใช้ “การขาดดุล”

(2) ก้าวที่สอง คือการจัดการและปรับปรุงการบริหารการคลังใหม่ทั้งหมด โดยรัฐบาลกลางค่อย ๆ ทำให้กระบวนการเก็บภาษีมีประสิทธิภาพมากขึ้น มีการควบคุมโดยตรงไปจนถึงหมู่บ้านเป็นครั้งแรก

ในเดือนมีนาคม 1950 รัฐบาลได้นำเอกสารจัดการจากส่วนกลาง (Centralized management) และการควบคุมการคลังของรัฐมาใช้ สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นผ่าน “Decision on the Centralization of Financial and Economic Work” ของ State Administrative Council วันที่ 3 มีนาคม 1950 วัดถูประสงค์หลักของการตัดสินใจนี้ก็เพื่อทำการควบคุมจากส่วนกลางเหนือรายรับและรายจ่ายของชาติ เพื่อวางแผนบนฐานที่ก้าวข้างหน้าของการใช้สตูดี้และทรัพยากรและเพื่อนำเข้าการควบคุมเงินตราที่เป็นระบบเดียวกันมาใช้ ปัจจัยเดียวที่สำคัญที่สุดในการบรรลุการควบคุมส่วนกลางที่ดีกว่าก็คือ การ Unification of tax collection ซึ่งนำไปสู่การมีส่วนโดยตรงของรัฐบาลกลางในขอบเขตซึ่งอำนาจเหล่านี้ในอดีตได้ถูกมอบหมายให้แก่รัฐบาลชนบทภาษีจำต้องถูกจ่ายเข้าสู่ People's Bank ซึ่งทำหน้าที่ในฐานะเป็นสาขาท้องถิ่นของธนาคารแห่งประเทศไทย และในฐานะเป็นเผยแพร่ซึ่งสำหรับการจัดเก็บภาษีตลอดทั่วประเทศ กระทรวงการคลังร่วมกับกระทรวงและองค์การอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ทำหน้าที่กำหนดนโยบายและให้คำแนะนำตรวจสอบโดยทั่วไปเกี่ยวกับระบบการจัดเก็บภาษี ระเบียบการควบคุมรายรับและรายจ่ายและโครงสร้างค่าจ้างและขนาดของคนทำงานร่วมกันของแผนกต่าง ๆ ของรัฐบาลและรัฐวิสาหกิจ กระทรวงการคลังยังต้องรับผิดชอบในการรวบรวมงบประมาณของรัฐ มีอำนาจจัดการรายรับทั้งหมดของชาติ มีหน้าที่อนุมัติทุกรายการการใช้จ่ายเงินภายใต้บประมาณของรัฐ [Hughes and Luard, 1975, pp. 28 – 29.]

3.4 การควบคุมราคา : ความต้องการที่สำคัญที่สุดประการหนึ่งคือการประกันการเคลื่อนย้ายสินค้าที่อิสระมากขึ้น เพื่อนำอาหารเข้าไปยังเมืองต่าง ๆ และเพื่อเพิ่มการแลกเปลี่ยนระหว่างภูมิภาคต่าง ๆ ของจีน ซึ่งจะเป็นการกำจัดการขาดแคลนและการจัดหาทางออกสำหรับอำนาจซื้อ สาเหตุสำคัญประการหนึ่งของภาวะเงินเฟ้อในเขตต่าง ๆ ที่ถูกควบคุมโดยรัฐบาลชาตินิยมในช่วงสงครามกลางเมืองได้แก่การคงนาคมที่ไม่พอเพียง เป็นเหตุให้เกิดการขาดแคลนในห้องถินซึ่งได้ส่งผลให้ราคาน้ำมันสูงขึ้นอย่างมาก เพื่อที่จะพิชิตทางของการคงนาคม กองทัพปลดปล่อยของประชาชนได้รับมอบหมายให้ทำการซ้อมแซม และการกลับไปสู่การใช้เส้นทางรถไฟสายสำคัญ ๆ (ซึ่งมีบทบาทสำคัญในเศรษฐกิจของจีนสมัยใหม่) ได้มีการใช้ความพยายาม

อย่างมากในการฟื้นฟูการผลิตการเกษตร และสินค้าอุปโภคบริโภค

ในช่วงปี 1949 ในเขตใหม่ ๆ ที่ถูกยึดครองโดยกองทัพบก ได้มีการจัดตั้งข่ายงานของบริษัทการค้าที่ผูกขาดขึ้น บริษัทเหล่านี้มีบทบาทสำคัญต่อรัฐบาลใหม่สำหรับการต่อต้านภาวะเงินเฟ้อ บริษัทได้อือต่อการควบคุมราคาโดยการเตรียมพร้อมในด้านสำรองข้าว ฝ้าย และสินค้าสำคัญอื่น ๆ ให้แก่รัฐบาล ซึ่งสามารถวางแผนจำหน่ายในตลาดในช่วงวิกฤต บริษัทได้เกณฑ์อาหารและวัสดุดิบให้แก่เมืองต่าง ๆ และบริษัทได้ขายโดยตรงให้แก่พวกราชนาจากเมืองต่าง ๆ

หลังเดือนตุลาคม 1949 รัฐบาลได้จัดตั้งบริษัทการค้าของรัฐขึ้น 6 บริษัทเพื่อควบคุมราคางานสินค้าบริโภคที่สำคัญ การบันส่วนสินค้าบริโภคที่จำเป็น และการควบคุมราคากลไก ได้ถูกนำมาใช้อย่างช้า ๆ โดยอาศัยพลังตลาดของบริษัทการค้าของรัฐดังกล่าว ซึ่งได้ค่อย ๆ เข้าควบคุมผลผลิตส่วนที่เพิ่มขึ้นทั้งหมดที่กำลังเข้าสู่ช่องทางของตลาด บริษัทการค้าของรัฐได้ใช้อุปทานที่อยู่ภายใต้การควบคุมของตน บรรเทาภาวะการขาดแคลนและด้วยเหตุนี้จึงเป็นการลดความกดดันด้านระดับราคางานสินค้า [Alexander Eckstein, 1978, p. 197.]

ภายหลังการจัดตั้งบริษัทการค้าดังกล่าว ปริมาณการแลกเปลี่ยนภายในได้เพิ่มขึ้น อาทิเช่น แม่น้ำเจริญได้ส่งไม้ท่อนและข้าวไปยังจังหวัดเนื้อเพื่อแลกับชีเมนต์ ยาสูบ เส้นด้าย และฝ้าย และวุฒิได้ส่งชา น้ำมันดังอ้ว (น้ำมันมะเยา) ยาสูบ และน้ำมันถั่วสิสง ไปยังเชียงไฮ และเทียนสิน เพื่อแลกับถ่านหิน เส้นด้าย และน้ำมันเบนซิน เป็นต้น บริษัทการค้าได้ทำการซื้อผลผลิตของโรงงานในรูปการขายส่ง และได้ขายต่อสินค้าดังกล่าวให้แก่บริษัทอื่น ๆ ในเขตอื่น ๆ การผูกขาดอย่างแท้จริงของรัฐบาลในการค้าขายส่ง ได้ป้องกันการขุดริดประโยชน์จากการขาดแคลนโดยพวกร่อค้าและผู้เก็บกำไร องค์การค้าของรัฐจะไม่จ่ายในราคามากเกินไปให้แก่ผู้ผลิตผู้ซึ่งคงอยู่ภายใต้ความเมตตาของผู้ซื้อของรัฐอย่างสันเชิง สุดท้ายโดยการจัดการของเอเยนต์ขายปลีกของรัฐที่ทำการขายในราคาน้ำหนึ่ง ทำให้ราคางานผู้ขายปลีกได้ถูกกำหนดให้ต่ำลง เช่นกัน [Hughes and Luard, 1975, p. 25.]

บริษัทการค้าของรัฐมีหน้าที่สำคัญอื่น ๆ อีก ในปี 1949 และต้นปี 1950 ทรัพยากรดูดสหกรรม และสิ่งอำนวยความสะดวกในการจัดจำหน่ายส่วนใหญ่ยังคงอยู่ในมือของธุรกิจเอกชน สิ่งเหล่านี้ไม่สามารถถูกยึดไปดำเนินการต่อทันที ฝ่ายเจ้าหน้าที่ยังเป็นกังวลต่อการควบคุมผลผลิตของเอกชน การจัดตั้งบริษัทการค้าของรัฐซึ่งคำสั่งซื้อและสัญญาอาจเป็นสิ่งสำคัญต่อการอยู่รอดของบริษัทเอกชน เป็นวิธีการที่เป็นประโยชน์ของการประกันมาตรการควบคุมของรัฐบาลเหนือวิสาหกิจของเอกชน

3.5 การรักษาเสถียรภาพของค่าจ้าง : การรักษาเสถียรภาพของค่าจ้างแรงงานทำได้ง่ายกว่าการควบคุมราคา รัฐบาลได้นำเอาระบบ a “wage-point” system สำหรับจ่ายให้แก่พวกรคนงานมาใช้ ระบบนี้เป็นดัชนีการเปลี่ยนแปลงที่อยู่บันฐานของราคасินค้าพื้นฐาน 5 ชนิดของการใช้จ่ายเพื่อการบริโภค คือ ข้าว น้ำมัน ถ่านหิน แป้ง และผ้าฝ้าย ในขณะที่ราคاسินค้าพื้นฐานเหล่านี้เปลี่ยนแปลงขึ้นลงในแต่ละสัปดาห์ “wage-point” ก็เพิ่มขึ้นหรือลดลงเช่นกัน ดังนั้น ค่าจ้างโดยเฉลี่ยของคนงานก็ปรับไปในรูปของมูลค่าเป็นตัวเงิน แต่ไม่ใช่ในรูปของจำนวนซื้อที่แท้จริง กล่าวโดยสรุป ก็คือ การกำหนดค่าจ้างเป็นหน่วยสินค้าโดยจัดโดยเข้ากับปริมาณสินค้าพื้นฐานดังกล่าวแทนที่จะโยงเข้ากับราคาน้ำมันเป็นตัวเงิน ฉะนั้นมีราคากลางขึ้น หน่วยที่ใช้สินค้าเป็นหลักก็จะเพิ่มขึ้นตามไปด้วยเมื่อคิดเป็นตัวเงิน ทั้งนี้เพื่อบังกันไม่ให้กระทบกระท่อนจากภาวะเงินเพื่อ เพราะฉะนั้นก็ทำให้สามารถเกิดดุรัสห่วงปริมาณสินค้าและรายได้เป็นตัวเงินด้วยเหตุนี้ความกดดันจากพวกรคนงานที่จะเรียกร้องค่าจ้างเพิ่มขึ้นบนฐานของการเพิ่มขึ้นในค่าครองชีพได้ถูกบรรจงไว้ ระบบที่คล้ายกันนี้ได้ถูกนำไปใช้เพื่อบังกันมูลค่าที่แท้จริงของเงินเดือน เงินฝากธนาคาร การจ่ายเงินบางอย่าง พัฒนาการของรัฐบาล และเงินออมที่เรียกว่า safeguard saving ด้วยเช่นกัน [Immanuel C.Y. Hsu, 1970, p. 748.]

ด้วยมาตรการดังๆ เหล่านี้ รวมทั้งกองทัพปลดปล่อยได้พยายามบูรณะเส้นทางคมนาคม เพื่อที่จะเอื้ออำนวยในการแลกเปลี่ยนสินค้า ปรากฏว่าภาวะเงินเพื่อได้ถูกกำจัดไปในปี 1950 และบประมาณของรัฐบาลก็สมดุล

3.6 การเปลี่ยนแปลงที่แผ่ไปไกล : ได้มีการนำเอาการเปลี่ยนแปลงที่แผ่ไปไกลในด้านการค้า การธนาคาร การบังกัน วิทยาศาสตร์ และการสืบสานทางวิทยาศาสตร์มาใช้ ระบบใบอนุญาตการนำเข้าและส่งออกได้ถูกกำหนดขึ้นในปี 1949 เพื่อควบคุมและกำหนดบังคับการค้าต่างประเทศ ธนาคารแห่งประเทศไทยได้ถูกดึงขึ้นเพื่อกำหนดรับเป็นบการซื้อขายแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ และเพื่อตรวจสอบภาวะเงินเพื่อที่ร้ายแรงของรัฐบาลชาตินิยม ในปี 1950 และ 1951 ประมาณ 50% ของงบประมาณของชาติได้ถูกเสียสละเพื่อการบังกันประเทศ การสำรวจที่แผ่กว้างได้ถูกดำเนินการเพื่อค้นหาและเพิ่มพูนทรัพยากรธรรมชาติ ซึ่งได้นำไปสู่การค้นพบน้ำมัน ทองคำ ทองคำขาว ยูเรเนียม ทองเรย์น และแร่ธาตุอื่น ๆ ซึ่งในตอนแรกๆ คิดว่าไม่มีในประเทศไทย

4. ผลกระทบของสังคมรากหญ้า

การที่จีนได้เข้าร่วมในสังคมรากหญ้า (มิถุนายน 1950—กรกฎาคม 1953) ได้ก่อให้เกิดผลกระทบทั้งทางด้านการเมือง การทหาร และเศรษฐกิจ ในช่วงของการฟื้นฟูประเทศ

ในด้านการเมือง คือ สมประชาชาติรุ่มกันกล่าวประมาณนี้ว่าเป็นผู้รกราน จีนถูกลงโทษให้อบูดูดเดี่ยว และหมดโอกาสที่จะสร้างสัมพันธ์กับประเทศต่าง ๆ ที่เป็นพันธมิตรกับสหรัฐอเมริกา

ในด้านเศรษฐกิจ

(1) จีนต้องใช้ทหารถึง 700,000 คน สู้รบในสงครามเกาหลี [Jean Chesneaux, 1979, p. 33.] ทหารเหล่านี้ล้วนเป็นกำลังแรงงานที่มีคุณภาพเหมาะสมที่จะทำงานในโรงงานต่าง ๆ การเกณฑ์บุคคลเหล่านี้ไปจึงกระทบการผลิตสินค้าตามปกติอย่างมาก รวมทั้งสงครามเกาหลีได้ช้าเดิมปัญหาการขาดแคลนของเงินอย่างชัดแจ้ง เนื่องจากสินค้าบริโภคโดยเฉพาะอาหารและเสื้อผ้า จำต้องถูกส่งไปยังแนวรบในเกาหลี ถึงกลางปี 1951 สงครามเกาหลีได้ก่อให้เกิดผลอย่างสำคัญ ต่อเศรษฐกิจของจีน ซึ่งเห็นได้จากการที่รัฐบาลจำต้องตัดค่าใช้จ่ายในการก่อสร้าง จัดเก็บภาษีเสริม (surtaxes) ใหม่และบังคับให้ใช้สินค้าทดแทน

กฤษฎีการวันที่ 31 มีนาคม 1951 ของคณะรัฐมนตรีได้ตัดตอนเงินบำรุงที่ให้แก่รัฐบาล เศรษฐกิจ ดันปี 1952 คำสั่งได้ถูกส่งไปยังทุกมณฑลเรียกร้องให้ปฏิบัติกรรมทางเศรษฐกิจ ที่เข้มงวดกวัดขั้นที่สุด ในปีนั้นทั้ง ๆ ที่มีความยุ่งยากเหล่านี้ แต่ค่าครองชีพก็ถูกรักษาให้อยู่ค่อนข้างคงที่ ผลของการควบคุมอุปทานสินค้าพื้นฐานต่าง ๆ ของรัฐบาล อาทิ ข้าว ผ้าฝ้าย ถ่านหิน ถ่านหินปันที่ทำเป็นก้อน และน้ำมันถั่วลิสง ดันสินค้าจำเป็นประจำวันซึ่งได้กำหนดค่าจ้าง ได้แสดงให้เห็นการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย ถึงแม้ว่าราคสินค้าอุดสาหกรรมบางอย่างได้เพิ่มขึ้น

ในขณะเดียวกันสัดส่วนของอุดสาหกรรมที่เป็นของประชาชนส่วนรวมภายใต้เศรษฐกิจได้กำลังค่อย ๆ เพิ่มขึ้นเมื่อเทียบกับสาขาเอกชน ผลผลิตของวิสาหกิจอุดสาหกรรม ที่รัฐเป็นเจ้าของ รวมทั้งสหกรณ์ และอุดสาหกรรมร่วมที่ดำเนินการโดยทุนของรัฐและเอกชน ได้เพิ่มขึ้นจาก 36.7% ของผลผลิตอุดสาหกรรมทั้งหมดของชาติในปี 1949 เป็น 61% ในปี 1952 ปริมาณของภาระค่าขายส่งที่จัดการโดยวิสาหกิจการค้าที่เป็นของรัฐในตลาดภายในประเทศ ได้เพิ่มขึ้นจาก 44.4% เป็นกว่า 50% รัฐได้เป็นเจ้าของทางรถไฟฟ้าทั้งหมด 80% ของอุดสาหกรรม หนัก 60% ของการเดินเรือ และ 50% ของอุดสาหกรรมเบา [Hughes and Luard, 1975, p. 33.]

(2) อาชญากรรมปัจจุบันต่าง ๆ ที่ใช้ในสงครามส่วนหนึ่ง ซึ่งมาจากสภาพโซเวียตด้วยสินเชื่อเงินกู้เดือนมกราคม 1950 ซึ่งจีนได้รับจากโซเวียตค่อนข้างน้อย คือ 300 ล้านเหรียญสหรัฐ ซึ่งน้อยกว่าที่อสเตรียได้รับจากโซเวียต ซึ่งจีนต้องจ่ายคืนด้วยสินค้า อย่างไรก็ตาม สงครามเกาหลีทำให้รัฐบาลใหม่ได้เรียกร้องการสนับสนุนชาติอย่างหนักให้ญี่ปุ่นและได้ใช้การขอร้องเพื่อชาติในการ

ระดมทรัพยากร ผลก็คือ ในขณะที่อุปสงค์ในสินค้าเพิ่มขึ้นบ้างนั้น ประสิทธิภาพในการผลิตสำหรับการระดมทรัพยากรได้เพิ่มขึ้นเช่นกัน

โดยส่วนรวมความกดดันต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นโดยความพยายามเพื่อเกณฑ์เอาทรัพยากรทั้งเพื่อส่ง commerce เกาหลี และเพื่อการก่อร่างโครงสร้างพัฒนาอุตสาหกรรม ก็ไม่อาจขัดขวางความสำเร็จในการฟื้นฟูระบบทุรกิจของประเทศ ซึ่งรัฐบาลเองได้อ้างว่าการฟื้นฟูนี้ส่วนใหญ่บรรลุความสำเร็จเมื่อถึงปี 1952

5. ผลสำเร็จของการฟื้นฟูระบบทุรกิจประเทศ

เครื่องมือที่สำคัญของโครงการดังที่กล่าวแล้ว ได้ส่งเสริมการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจของจีน ความสำเร็จที่สำคัญของระบบการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจรวมถึง :—

(1) จากปี 1949–1952 การฟื้นฟูระบบทุรกิจประเทศเป็นไปอย่างรวดเร็ว หน่วยอุตสาหกรรมที่ถูกกระทบจากสงครามและล้มไป ได้ถูกฟื้นฟูและชุมตัวขึ้นใหม่และถูกนำมารวบกัยได้ การควบคุมของรัฐ อัตราการขยายตัวของอุตสาหกรรมได้เพิ่มขึ้น 27% ต่อปี [Jan Deleyne, 1973, p. 21.] การผลิตด้านอุตสาหกรรมได้เพิ่มอย่างมากระหว่าง 1949–1952 มูลค่ารวมทั้งหมดได้เพิ่มจาก 10 พันล้านหยวน เป็น 27 พันล้านหยวน และเบอร์เต้นด์ของการผลิตรวมทั้งหมดได้เพิ่มจาก 23 เป็น 33%

การผลิต	1949	1952
เหล็กกล้า (พันตัน)	158	1,350
ถ่านหิน (พันตัน)	32,430	66,490
น้ำมันดิบ (พันตัน)	121	436
ซีเมนต์ (พันตัน)	660	2,860
กระถางไฟฟ้า (ล้านกิกโวตต์-ชม.)	4,310	7,300

ที่มา : Jean Chesneaux, 1979, p. 47.

ความสำเร็จด้านอุตสาหกรรมนี้เกิดขึ้นเนื่องจากการแปลงรูปเศรษฐกิจเป็นสังคมนิยมอย่างช้า ๆ และค่อย ๆ กระทำไปโดยปราศจากการรับกวนกระบวนการของการผลิต สาขาเอกชนและสาขาของรัฐยังคงดำเนินการไปด้วยกัน และได้ให้ผลอุทิศส่วนของตนแก่ความก้าวหน้าของชาติ สาขาเอกชนถูกกว้างระเบียงก្នៃเกณฑ์โดยรัฐ ส่วนประกอบของเศรษฐกิจจีนถูกแบ่งออกเป็นสาขาต่าง ๆ ดังนี้คือ

- (ก) สาขาของรัฐ : อุตสาหกรรมหนัก การขนส่ง การจัดจำหน่าย และการเงิน
- (ข) สาขางานนี้ : สมการณ์ผู้ผลิตการเกษตร สมการณ์อุปทานและการตลาด เป็นดังนี้
- (ค) สาขานายทุน : อุตสาหกรรมเบา ยังคงเป็นของนายทุนเอกชน
- (ง) การเป็นเจ้าของส่วนบุคคล : ชาวนาเอกชน ช่างฝีมือ และการทำงานอิสระ
- (จ) สาขาธุรกิจร่วมรัฐ-เอกชน

(2) การรวมนาส่งผลให้ผลผลิตธัญพืชอาหารเพิ่มขึ้น การเก็บเกี่ยวได้ผลลัพธ์ในช่วง 1950–1952 ได้ช่วยการพื้นดินทางเศรษฐกิจด้วย ถึงปี 1952 ไม่เพียงแต่บรรลุถึงการผลิตเท่ากับในช่วงสูงสุดในด้านการเกษตรก่อนสงครามเท่านั้น แต่ยังสามารถผลิตได้มากกว่าปี 1949 ถึง 77.5% อย่างเช่นการผลิตธัญญาหาร (รวมทั้งพืชที่มีหัวเช่นกัน) จาก 113 ล้านตันในปี 1949 ได้เพิ่มเป็น 164 ล้านตันในปี 1952 ก้าวล้ำหน้า 150 ล้านตัน ซึ่งเป็นปีที่ดีที่สุดก่อนสงคราม [Jean Chesneaux, 1979, pp. 44–45.] นั้นคือสูงกว่าปี 1949 ถึง 44.8% และสูงกว่าช่วงที่ดีที่สุดก่อนการปลดปล่อยถึง 9.3% นอกจากนี้ผลผลิตฝ่ายได้สูงถึง 1.304 ล้านตัน สูงกว่าปี 1949 และปีที่ดีที่สุด ก่อนการปลดปล่อย 193% และ 53.5% ตามลำดับ ผลผลิตอื่น ๆ อาทิ เส้นใย ยาสูบบ่ม ถั่ว Lisong อ้อย ผลิตได้มากกว่าช่วงที่ดีที่สุดก่อนการปลดปล่อย นอกจากนี้ม้า ลา ล่อ และสัตว์ใช้งานอื่น ๆ ได้เพิ่มขึ้นถึง 76.46 ล้านตัว สูงกว่าปี 1949 และปีที่ดีที่สุดก่อนการปลดปล่อยถึง 27.4% และ 6.9% ตามลำดับ โครงการอนุรักษ์น้ำที่ถูกทำลายในช่วงสงครามได้ถูกซ่อมแซม และมีการสร้างขึ้นใหม่เพิ่มขึ้นนับได้ 1.7 พันล้านลูกบาศก์เมตรของงานดินในช่วง 3 ปี [Hu Gengkang and Others, 1984, pp. 10–11.]

ถึงปี 1952 ปรากฏว่า 40% ของพวกราษฎร์ได้เข้าร่วมหน่วยร่วมแรงงาน (mutual-aid teams) และสมการณ์การเกษตร (agricultural cooperatives) 3,644 แห่งได้ถูกจัดตั้ง [M.C. Shanta Murthy, 1981, p. 8.] แต่ความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ที่สุดระหว่างช่วงนี้คือการเปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรงซึ่งได้บังเกิดขึ้นในภาวะที่เคยปฏิบัติกันมาของภูมิภาคที่การปลูกข้าวได้ผลผลิตต่ำและถูกกดขี่อย่างโชคร้าย ชาวจีนนับล้าน ๆ คนซึ่งพึ่งพาอาศัยกำลังของตนเองได้ทำงานอย่างหนัก มากเพื่อปรับปรุงที่ดิน ควบคุมแม่น้ำ ชุดบ่อ และสร้างโครงการอื่น ๆ ซึ่งได้ก่อให้เกิดการพิงพาหนะใน การผลิตข้าว การเปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรงนี้ได้เกิดขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งในมณฑลเหอเป่ย ชานตุ้ง เหอหนาน ภาคเหนือของเกียงซี และมณฑลอันชุย บนผืนเมืองน้ำเหลือง

(3) มีการจัดตั้งระบบธนาคารกลางขึ้น และมีการใช้เงินตราอย่างเดียวกันทั่วประเทศ รวมทั้งการให้ผลของผลิตภัณฑ์ภายในประเทศได้เกิดขึ้นอย่างuhan ในญี่ปุ่นลดทั่วประเทศ ทำให้การค้าและการพาณิชย์ยิ่งขยายตัว จากนโยบายด้าน ๆ ของรัฐบาล ได้ช่วยขัดความยุ่งเหยิงทางเศรษฐกิจและการเงิน และทำให้รัฐบาลสามารถดูแลงบประมาณได้ ในปี 1950 รายจ่ายมากกว่ารายรับ 4.4% แต่สถานการณ์เช่นนี้ได้เปลี่ยนไปในปี 1951 และ 1952 เมื่อรายรับมากกว่ารายจ่าย 8.7% และ 4.4% ตามลำดับ ราคากลางคงที่ เทียบดัชนีราคาขายส่งในเดือนมีนาคม 1950 เท่ากับ 100 ประกูลกว่าในเดือนธันวาคมปีเดียวกัน ดั้งเดิมคือ 85.4 ในปี 1951 และ 1952 เป็น 96.6 และ 90.6 ตามลำดับ [Hu Gengkang and Others, 1984, p. 10.] สิ่งเหล่านี้ทำให้ภาครัฐเพื่อที่สร้างความเตื่อดร้อนแก่ประชาชนชาวจีนนานาชาติสืบต่อลงในที่สุด

(4) การเดินรถไฟได้เริ่มขึ้นใหม่อีกครั้งหนึ่งอย่างกว้างขวาง ระบบการรถไฟซึ่งดกอยู่ในสภาพทรุดโทรม ได้ค่อย ๆ รุกซ้อมแซมอย่างช้า ๆ ส่วนใหญ่โดยความช่วยเหลือจากกองทัพดังนั้นประมาณ 90% ของเส้นทางรถไฟทั้งหมดซึ่งถูกทำลายไปได้ถูกปรับปรุงขึ้นใหม่ [M.C. Shanta Murthy, 1981, p. 8.] ได้มีความพยายามเพื่อแก้ไขการขาดความสมดุลของระบบ และเพื่อปรับปรุงบริการในภาคตะวันตกและภาคใต้ ทางรถไฟได้ถูกสร้างและเปิดบริการจากจังหวังไปยังเชียงใหม่ (เชียงใหม่) จากเทียนชุยไปยังลันโจว (กันซู) และจากไไลปินไปยังชายแดนเวียดนาม อุตสาหกรรมที่ผลิตวัสดุการรถไฟได้เริ่มถูกสร้างขึ้น ถึงปี 1952 ข่ายงานรถไฟได้เพิ่มขึ้นจาก 21,715 กิโลเมตรเป็น 24,232 กิโลเมตร สำหรับทางน้ำและทางถนน ซึ่งได้ขยายออกไปโดยเฉพาะในภาคใต้และตะวันตก ได้ถูกซ้อมแซมเข่นกัน ส่วนใหญ่เส้นทางเหล่านี้ได้ถูกใช้โดยพานะขนส่งแบบโบราณ คือเรือสำปัน (sampans) และเรือสำเภา (junks) ที่ใช้ใบเรือหรือพาย เกวียนที่ลากจูงโดยทั้งสัตว์และคน ทางหลวงขนาดใหญ่ 2 สายได้เริ่มสร้างเพื่อเชื่อมลhasa และทิเบตเข้ากับยุนนานชายหนึ่ง กับกันซูอีกสายหนึ่ง [Jean Chesneaux 1979, p. 47.] และเมื่อถึงปี 1952 ทางหลวงได้ขยายเป็น 75,000 ไมล์หรือ 127,000 กิโลเมตร สูงกว่าปี 1949 ถึง 57% และเส้นทางน้ำภายในประเทศยาว 95,025 กิโลเมตร สูงกว่าปี 1949 ถึง 29% [Hu Gengkang and Others, 1984, p. 12.]

(5) การว่างงานได้รับการแก้ไข คนว่างงานกว่า 2 ล้านคนได้งานทำในช่วง 1949–1952 เป็นการยุติปัญหาการว่างงานที่ต่อเนื่องมาจากการสังคมเก่า จำนวนคนงานอุตสาหกรรมและคนงานสำนักงานได้เพิ่มเป็น 2 เท่าจาก 8 ล้านคนในปี 1949 เป็น 16.03 ล้านคนในปี 1952 ค่าจ้างโดยเฉลี่ยเพิ่มขึ้นประมาณ 70% และรายได้ของชาวนาเพิ่มขึ้นกว่า 30% ระหว่าง 3 ปี รายรับจากการขายปลีกทั้งหมดเพิ่มจาก 17.06 พันล้านหยวน ในปี 1949 เป็น 27.68 พันล้านหยวน ในปี 1952 เพิ่มขึ้น 62% [Hu Gengkang and Others, 1984, p. 12.]

၁၃၅

ดังนั้นสิ่งที่เห็นได้ชัดในช่วงนี้ก็คือ การพื้นฟูรูระองงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ การพื้นฟูประสิทธิภาพในการผลิตการเกษตร และการพื้นฟูเสถียรภาพของราคาน้ำมัน ทั้งหมดนี้บรรลุความสำเร็จทั้ง ๆ ที่ความจริงนอกจากรับภาระหนักภัยในประเทศแล้ว จึงยังต้องรับภาระให้ความช่วยเหลือเกาหลีเหนือในสังคมรากทรัพยากรถีรักษ์ตาม แต่ที่เด่นชัดที่สุดของการพัฒนาเศรษฐกิจของจีนระหว่างช่วงการพื้นฟูเศรษฐกิจนี้ก็คือ การที่รัฐบาลใช้นโยบายเพิ่มตนเองโดยการใช้ทรัพยากรของชาติอย่างเต็มที่ และโดยการเพิ่งพาอาศัยการสะสมทุนภายใต้การจัดการของประชาชน ด้วยนโยบายการเพิ่มตนเองนี้ทำให้เจนซีงล้าหลังอย่างยิ่งและได้รับความลำบากจากการขาดแคลนข้าวและฝ้ายอย่างร้ายแรง อีกทั้งประสบปัญหาภาวะเงินเฟ้อและการตลาดหดตัวลงรวมทั้งประชาชนมีชีวิตอยู่อย่างยากจน ก็สามารถบรรลุความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจที่น่าทึ่งในช่วงการพื้นฟูเศรษฐกิจ อันที่จริงในปี 1952 จีนประสบความสำเร็จในการเพิ่มพูนผลผลิตอุตสาหกรรมที่สำคัญและผลผลิตทางการเกษตร ได้ทำลายการปิดล้อมของพวกจักรวรรดินิยม และได้จัดทำสิ่งจำเป็นต้องมีก่อนสำหรับการสร้างเศรษฐกิจสังคมนิยมตามแผนที่ปี 1952 ได้มีการอ้างอย่างถูกต้องว่าจีนได้ก้าวผ่านช่วงสูงสุดก่อนการปลดปล่อยในทุกสาขาเศรษฐกิจของตน

ด้วยเหตุนี้ในช่วง 1949–1952 อาจเรียกได้ว่าเป็นช่วงการเดินวิบากครั้งที่ 2 (The Second Long March) ในประวัติศาสตร์เศรษฐกิจของจีน [M.C. Shanta Murthy, 1981, p. 5.] การดำเนินโครงการพื้นฟูประเทศเช่นนี้ไม่เพียงทำให้เศรษฐกิจปลอดภัยจากการเสื่อมลง แต่ยังช่วยกระดับโครงการพัฒนาต่างๆ ซึ่งได้แปลงรูปประเทศเก่าที่ยากจนและล้าหลังอย่างถึงที่สุด ไปเป็นสังคมแบบสังคมนิยมที่กำลังบุกเบนก้าวเดินต่อไปสู่ความมั่งคั่ง